

Sygn. akt II K 21/18

PR 1 Ds 1978.17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Brzegu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Juzwiszyn

Protokolant: st. sek. sąd. Katarzyna Baś

W obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Brzegu ///

Po rozpoznaniu w dniu 24.04.2018r. w Brzegu

Sprawy **A. Ż.**

s. J. i E. zd. C.

ur. (...) we W.

Oskarżonego o to, że:

w dniu 23 listopada 2017 r na drodze nr (...) na wysokości S. powiat (...) prowadził pojazd mechaniczny marki A. (...) o nr rej (...) w ruchu lądowym znajduj Ac się w stanie nietrzeźwości I badanie -1,19 mg/l ,II badanie 1,14 mg/l III – badanie 2,03 promila ,IV badanie -2,05 promila

tj. o czyn z art. **178a§1 kk**

I. uznaje oskarżonego **A. Ż.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 (dwadzieścia pięć) złotych,

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 4 (czterech) lat,

III. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 listopada 2016 r. do dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku,

IV. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 6000 (sześć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

V. na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków oraz opłatę w wysokości 500 (pięćset) złotych .

Sygn. akt IIK 21/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

23 listopada 2017 roku A. Ż. kierował samochodem marki A. o nr rej (...) po drodze publicznej nr (...) na wysokości miejscowości S.. Został on zatrzymany przez funkcjonariuszy policji do kontroli. Z uwagi na wyczuwalną woń alkoholu oskarżonego poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. I badanie -1,19 mg/l , II badanie 1,14 mg/l, III –badanie 2,03 promila , IV badanie -2,05 promila

Dowody: protokół badania oskarżonego alkosensorem, k. 2

protokół badania alkomatem, k. 3

A. Ż. ur (...) we W.. Jest żonaty. Posiada jedno dziecko na utrzymaniu. Pracuje z dochodem około 3000 złotych miesięcznie. Nie był karany. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego - k. 46

dane, k.19,

karta karna, k.12

Sąd zważył co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony jest winny popełnienia przypisanego mu czynu.

Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oprął się na wyjaśnieniach samego oskarżonego, potwierdzonych obiektywnym dowodem w postaci protokołu użycia alkosensora i alkomatu. Pomocne okazały się pozostałe ujawnione dokumenty, które dotyczyły sytuacji majątkowej oskarżonego.

Wskazane powyżej dowody uzupełniają się wzajemnie dając pełny i szczegółowy obraz wydarzeń. Tak więc stan faktyczny sprawy jako bezsporny nie wymaga szerszego uzasadnienia.

Konkludując rozważania w tym zakresie przyjąć należało, że oskarżony swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 23 listopada 2017 r na drodze nr (...) na wysokości S. powiat (...) prowadził pojazd mechaniczny marki A. (...) o nr rej (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie -1,19 mg/l ,II badanie 1,14 mg/l III – badanie 2,03 promila ,IV badanie -2,05 promila wyczerpał znamiona czynu z art. z art. 178 a§1 kk

Nie budzi wątpliwości, że A. Ż. dopuścił się przedmiotowego występku umyślnie. Do okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego zaliczono bardzo wysoki stopień jej nietrzeźwości (kryterium to, mimo iż nie stanowi znamienia przestępstwa, to ze względu na możliwość stopniowania winno być brane pod uwagę). Na podkreślenie w tym kontekście zasługuje fakt, że oskarżony mimo wiedzy co do stanu swojej nietrzeźwości zdecydował się na jazdę samochodem w godzinach dziennych kiedy to natężeniu ruchu jest stosunkowo duże, lekceważąc tym samym podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu. Nietrzeźwość kierowców jest wciąż częstą przyczyną groźnych wypadków, w których giną lub ulegają okaleczeniu przypadkowi ludzie oraz powstają poważne szkody materialne. Przepis art. 178a §1 kk akcentuje bezwzględny zakaz prowadzenia w stanie nietrzeźwości pojazdów mechanicznych, którego oskarżony nie dochował. Przy stężeniu przekraczającym 0,25 mg/dm³ alkoholu we krwi występuje już upośledzenie zdolności do prowadzenia pojazdów. Upośledzenie to jest tym większe, im wyższy jest poziom alkoholu we krwi. W przypadku oskarżonego stężenie alkoholu było bardzo wysokie, gdyż aż czterokrotnie przekroczyło dopuszczalną w świetle art. 115 § 16 kk wartość. Jednocześnie oskarżony jest osobą dorosłą w związku z czym w pełni znany jest jej destrukcyjny wpływ alkoholu na sprawność psychofizyczną kierującego pojazdem.

Do okoliczności łagodzących zaliczono uprzednią niekaralność oskarżonego, jak i prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia.

Wymierzając oskarżonemu karę i środki karne za dokonane przestępstwo, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 kk. Uwzględniono zatem, rodzaj naruszonego dobra, stopień szkodliwości społecznej czynu, jak i zawinienie sprawcy.

Nie budzi wątpliwości, że A. Ż. dopuścił się przedmiotowego występku umyślnie. Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył oskarżonemu karę 200 stawek dziennych grzywny po 25 złotych każda. Sąd miał przy tym na względzie dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 § 1 k.k. W ocenie Sądu kara grzywny nie przekracza stopnia winy oskarżonego, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. nie były wysokie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności w tym stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez niego nie ma wątpliwości, iż oskarżony ma stałe źródło zatrudnienia, tym samym istnieją podstawy do orzeczenia wobec niego kary grzywny. Orzekając karę grzywny wobec oskarżonego Sąd uznał iż właśnie poprzez swoją dolegliwość ekonomiczną kara ta w sposób rzeczywisty spełni cele kary unaoczniając oskarżonemu jego naganne postępowania.

Określając stawkę dzienną grzywny na kwotę 25 zł, Sąd stosownie do art. 33 § 3 k.k. Sąd wziął pod uwagę dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. W ocenie Sądu oskarżony osiąga dochody pozwalające na uiszczenie wymierzonej kary grzywny, zatem nie będzie ona stanowić dolegliwości finansowej dla jego rodziny.

Z uwagi na skazanie oskarżonego za występki należący do przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, Sąd był zobowiązany do orzeczenia - na podstawie art. 42 § 2 kk. - zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju, polegającego na wyeliminowaniu z ruchu drogowego na wskazany czas osób rażąco naruszających zasady bezpieczeństwa, a to nietrzeźwych uczestniczących w ruchu drogowym. Sąd – stosownie do treści art. 53 kk. w zw. z art. 56 kk. - bacząc by nie przekroczyć stopnia zawinienia oskarżonego, uwzględniając wykazane wyżej okoliczności dotyczące wymiaru orzeczonej kary, wskazujące na lekceważący stosunek oskarżonego do zakazu prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwym, nie zważając tym samym na bezpieczeństwo innych użytkowników drogi, uznał iż zasadnym dla osiągnięcia wobec niego celów represji karnej będzie orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 4 lat. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżony jest osobą zagrażającą bezpieczeństwu w komunikacji, dlatego też należało na ten czas wyeliminować go z ruchu drogowego. Miarkując okres zakazu Sąd miał na uwadze nie tylko stopień nietrzeźwości kierowcy ale też realne zagrożenia jakie spowodował dla innych uczestników ruchu.

Jednocześnie na podstawie art. 43a§2kk orzekł świadczenie pieniężne w kwocie 5. 000 złotych.

Pozostałe orzeczenia uzasadniają powołane przepisy..